

[Waldorff]

partier, som bl.a. i forbindelse med miljøloven har vanskeliggjort en effektiv miljøbeskyttelse og har fået socialdemokratiet med på det, nu kommer og siger: ja men stendiger hist og pist og et vandhul hist og sådan lidt hedereale, som alligevel ikke kan udnyttes ordentligt af bønderne, vil vi godt være med til at kigge lidt på, bare det ikke bliver for vidtgående en regulering, og specielt bare man ikke får de dér grønne råd til at stikke næsen alt for langt frem. Konklusionen af dette er, at der formentlig er en eller anden dybtfølt borgerlig veneration over for den natur, som eksisterede, da også de borgerlige var børn; de kan huske, hvordan sådan noget så ud, men dér, hvor en sådan holdning skulle få konsekvenser, f.eks. i form af en effektiv miljøbeskyttelse, som nødvendigvis må betyde temmelig drastiske indgreb over for landbruget og industrien og så mange andre, ja, sågar også enkeltpersoner og deres muligheder for at udnytte naturen, siger man fra.

Pointen i dette er – for at slutte af – at vi sådan set synes, at det er et meget rimeligt forslag. Vi synes også, det er et meget lille hjørne af hele det område, der hedder miljøbeskyttelse, men selv små hjørner har vi ikke noget imod at beskæftige os med.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti er positivt indstillet over for det lovforslag, som foreligger. Det kan godt være, at det ikke lige skal være i denne form, det skal gennemføres, hvilket heller ikke kan nås i denne samling, men der er rørt ved nogle områder, som vi synes det er nødvendigt at få rørt ved, og derfor vil vi gerne være med til at drøfte det i udvalget både nu og eventuelt i næste samling.

Når man har den glæde at være medlem af overfredningsnævnet – for tiden i hvert fald – så er det dejligt at kunne konstatere, at de småvistigheder, der kan opstå mennesker imellem, stort set løses i mindelighed og i forståelse, og at alle, hvad enten det er lods ejere eller det er grundejere eller det er fredningsmyndigheder, er indstillet på at finde en rimelig og god løsning af problemerne, altid med henblik på at få de bedst mulige forhold for bevarelsen af vort miljø og vores natur. Derfor skal man passe på, at man ikke kommer med, jeg havde nær sagt overfortol-

kede, i hvert fald for strenge regler, der kan sætte denne positive vilje til at bevare vores natur over styr.

Jeg mener ikke, at det forslag, vi har her i dag, er af en sådan karakter, men jeg vil dog nok sætte spørgsmålstegn ved oprettelsen af de »grønne råd«. Det er noget, vi gerne vil drøfte. Det er muligt, at det er en af de veje, der skal gås, det tør jeg ikke sige, men naturfredningsloven trådte jo i kraft efter sidste omredigering 1. januar 1979, og den har jo ikke virket så længe endnu, at man kan drage nogle konsekvenser, der i hvert fald berettiger til, at man kommer med alt for restriktive regler i forhold til det, vi har i dag.

Nogle af de områder, der er nævnt her i forslaget, hederne og stendigerne, strandene og kirkeomgivelserne, er aktuelle. Jeg ved ikke rigtig, om man nødvendigvis må have en kraftigere understregning af, hvordan disse ting skal bevares; det kan man nok diskutere, og det vil vi gerne være med til at diskutere i udvalget. Men gennemgående er det vigtigt, at vi sikrer, at disse særkender for vort landskab ikke forsvinder.

Jeg vil knytte et par ord til stendigerne. Jeg mener, vi lige har oplevet i overfredningsnævnet, at man ville bevare disse stendiger, og at alle, hvad enten det var gårdejerne eller miljøfolkene eller hvem det nu var, man repræsenterede, var enige i, at det skulle man gøre, og var enige i, at det skulle være på en sådan måde, at det ikke hindrede en rimelig og ordentlig udnyttelse af jordarealerne. Så jeg ved ikke, om det er nødvendigt med flere restriktive regler dér.

Om kirkeomgivelserne vil jeg sige, at vi jo har de såkaldte Exnerfredninger, og dem må man være meget taknemlige for eksisterer. Alligevel tror jeg, det er rigtigt, at der kommer nogle ekstrabestemmelser ind. Vi har oplevet nogle lidt uheldige tilfælde, hvor vi må erkende, at man ikke har taget tilbørligt hensyn til vore gamle kirker og deres præg på det danske landskab. Spørgsmålet er, hvad vi vil have til at præge vores landskab. Jeg tænker på, at det i ældre tid var sådan, at det var fortidsminderne og kirkerne, der i stor udstrækning prægede det danske landskab; de er i hvert fald elementer i det danske landskab, vi ikke vil undvære. Ingen af os, tror jeg, vil være med til, at de skal erstattes af urimeligt høje siloer og så-